

De marathon van Oostende, 29 september 2013; beleefd vanaf de zijlijn:

De eigenlijke trainingen beginnen drie maanden terug en worden zorgvuldig opgevolgd en uitgevoerd. De lopers krijgen heel veel tips, krijgen uitgebreid voedingsadvies en er wordt een bijeenkomst bijgewoond door Jan over sportvoeding. De trainingen gaan goed!

De week ervoor doen we het parcours met de fiets en we bespreken waar we Kristof gaan bevoorraden van drank en gellekes.

En dan is het eindelijk de dag waar we naartoe geleefd hebben:

Kristof en ik zijn ruim op tijd op zondagmorgen, we hebben extra loopschoenen mee, uurwerken, genoeg gellekes en drank, een tweede t-shirt, dus we zijn op alles voorzien. Tijd genoeg om op het gemak de startnummer af te halen, naar de start te gaan en dan te wachten op de anderen. En daar zijn ze: Jan, Gunther, Tijn en uiteraard ook Lisbeth. We hebben er allemaal zin in! Ze hebben voorzien dat iedere marathonloper een fietser naast zich heeft voor wat extra steun en begeleiding. Amai, super!!!!!!!!!!!!!!

Ondertussen komen ook Maarten, Karine, Speedy Jody en Danny toe: Veel succes jongens!!!!!!!!!!!!!!

We vertrekken allemaal naar onze afgesproken plaatsen en we vragen ons af: zijn ze nu al vertrokken of niet, maar blijkbaar komt de massa in beweging, dus waarschijnlijk zijn ze nu vertrokken; Jan zet de twee cronometers op en ieder gaat zijn weg.

Ikzelf rijdt naar kilometer 31 en blijkbaar is dat ook de 11 kilometer van de halve marathon. Eerst zie ik Jody; dus ik roep komaan Jody,ni PLOOIEN HE!

Ik denk enkele minuten erachter kom ik Danny Tegen en die doet High Five om mij te bedanken dat ik er ben om te supporteren. En dan komt Karine, zij trekt de kop van een groepje lopers en lacht als ze passeert. Dit gaat goed!

Ondertussen passeren er heel veel lopers, velen lachen als ze mij zien staan en knikken als teken dat ze het tof vinden dat er supporters zijn.

Om 11u05 belt mijn papa mij om te zeggen dat Kristof juist gepasseerd is op 15 km, hij ziet er goed uit en doet teken dat het allemaal goed gaat.

Ik begin vlug een beetje te rekenen en denk: amai, dat is vlugger dan voorzien, hij is goed bezig. Mijn papa zegt ook dat Jan wel naast hem gereden heeft om te zeggen dat hij wat trager moest lopen.

Om 11u50, belt mijn mama dat Kristof ook daar weer gepasseerd is en weer is dat vroeger dan verwacht, maar het ging nog heel goed.

Ondertussen komt Maarten afgelopen en oei die heeft het moeilijk, hij wordt op die moment vergezeld van Jan.

Om 12u20 loopt Kristof op kilometer 31 voorbij en hij zegt dat hij kapot is, maar ik versta niet wat hij zegt en in plaats van hem de flesjes aan te geven,

vallen ze op de grond. Gelukkig is Tijn bij hem met de fiets zodat de flesjes toch nog goed terechtkomen.

Ik twijfel even, wat ga ik doen, naar de finisch rijden of wachten totdat Lisbeth gepasseerd is, maar dan zie ik ze niet finishen, dus ik besluit om mij te haasten naar het eindpunt. Daar staan mijn ouders al klaar om iedereen van onze club te fotograferen. Mijn papa zegt; als je iemand ziet die je kent, zeg het dan dan trek ik foto's. Mijn ma zit aan de kant met hun twee honden. We zien Kathleen Steenhaut toekomen op 3u02 (ik hoop dat mijn tijden kloppen) en we wachten en we wachten.

Op 3u 18 zeggen we tegen elkaar dat Kristof nu zou moeten komen, maar het blijft stil van sv.s. We vinden het raar dat ook Maarten nog niet toegekomen is.

En dan zie ik Jan met de fiets, dus ik denk ha ze zijn in aantocht; Jan roept mij en zegt dat ik moet komen: Kristof is gevallen! Met een rugzakje, een tas met warme kleren en een hond aan mijn hand probeer ik Jan te volgen; Hij is een straat verder roept Jan en ik maar peddelen. Karine zegt mij in het passeren; probeer Kristof al stappend over de lijn te krijgen en terwijl ik naar Kristof loop, denk ik dat ook: Ik ga samen met Kristof en Figo, al is het al strompelend over de lijn komen. Amai, 400 meter is wel nog ver.

En dan zie ik hem liggen en weet ik onmiddellijk: Dit gaat niet meer gaan om over de streep te gaan. Jan heeft hem doen liggen en Kristof is helemaal van de kaart.

Hij is beginnen strompelen, is gevallen, terug rechtgestaan, terug gevallen, terug recht totdat Jan hem verplicht heeft van te blijven liggen. Toen ik toekwam was er iemand van het rode kruis bij hem en de ambulance was gebeld. Tijn is ook toegekomen en ik laat het allemaal een beetje gebeuren, Kristof is in goede handen, ik weet mij geen raad dus ik hou mij een afzijdig. Kristof wordt weggevoerd naar het ziekenhuis.

Ondertussen gaat de marathon uiteraard verder, iedereen is aangeslagen door het voorval! Lisbeth komt binnen op 3u31(klopt het ?) en wordt daardoor 3e in haar leeftijdscategorie. Dus derde in het Belgisch kampioenschap, je moet het maar doen.

Blijkbaar verloopt de prijsuitreiking niet zoals verwacht, want Lisbeth wordt niet vermeld als derde,

dus na wat discussie en voorlegging van haar Val-nummer krijgt ze toch haar welverdiende medailles. Dikke proficiat Lisbeth, we zijn fier op jou!

Terwijl ik nog in de kliniek ben, krijgen we enorm veel verontrustende telefoontjes en krijgen we ook te horen dat Maarten uit de wedstrijd gestapt is. Jammer, maar wel een moedige en verstandige beslissing.

Het was dus een wedstrijd die in een beetje in mineur is geëindigd, hopelijk hebben de anderen er wel van genoten.

Hoe is het nu met Kristof? Momenteel is hij een tweede nacht in het ziekenhuis, zijn nieren zijn geblokkeerd door uitputting, dus die worden gespoeld nu en dan zal hij het wat rustiger moeten aandoen, maar niks om ongerust over te zijn, hij is gelukkig in goede handen en het komt allemaal wel goed!!!!!!!!!!!!!!

Ik wil wel al de mensen bedanken: in de eerste en belangrijkste plaats JAN, die gezorgd heeft

voor een enorm goede voorbereiding, goede trainingen, goed voedingsadvies, advies over sportvoeding, speciaal telefoontjes heeft gedaan om nog aan sportvoeding te geraken voor ons verlof, een goede opvolging, kortom een super coach, maar vooral toch een supermens met een gouden hart. Jan, dit voorval mag je zeker en vast niet op u nemen, je hebt gedaan wat je kon!!!!!!!!!!!!!! Dikke merci daarvoor.

Maar ook bedankt aan Tijn, Gunther, Lisbeth, Maggy, Tom, Karine en Danny en alle andere svs-ers die er waren voor alle goede zorgen, de goede raad, de ongeruste smsjes en telefoontjes

en alle bemoedigende woorden. Ook mijn ouders wil ik toch ook bedanken voor de moeite van de bevoorrading en alle hulp.

ALLEMAAL NEN DIKKEN MERCI, ik zou niet goed geweten hebben wat te doen als ik daar alleen was!

Helga